

РЕШЕНИЕ

№ 38706

гр. София, 20.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в публично заседание на 10.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5138** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 27, ал. 1 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ).

Образувано е по жалба на СДРУЖЕНИЕ „СЪЮЗ ЗА СТОПАНСКА ИНИЦИАТИВА“ с ЕИК[ЕИК], адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 11 представявано от М. К. - председател на Управителния съвет (УС), чрез адв. Д. Д., срещу Решение от 25.04.2025г., издадено от ръководителя на Управляващия орган (УО) на програма „Развитие на човешките ресурси 2021-2027г.“, с което в т. 1 е определен общ размер на верифицираните средства по постъпилото искане за плащане 409 752.11 лв. (слаборазвити региони - 377 299.71 лв., регион в преход - 32 452.40 лв.), а в т. 2 е определен общ размер на сумата за плащане: 0.00 лв. като разликата спрямо верифицираните средства по т. 1 в размер на 409 752.11 лв. се счита за частично прихваната от извършеното авансово плащане по административния договор.

В сезиращата съда жалба са изложени доводи, че решението е незаконосъобразно, издадено при съществуване на нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие на материалния закон. Твърди се, че решението на управляващия орган не е мотивирано, липсват ясни и конкретни правни и фактически обстоятелства, които обосновават издаването му. На следващо място е изложено становище за липса на законово основание да бъде отказано плащане на верифицирани допустими разходи. Моли съда да отмени решението, а Управляващия орган да бъде задължен да издаде решение за заплащане на верифицираната сума в размер на 409 752.11 лв.

В съдебно заседание жалбоподателят - СДРУЖЕНИЕ „СЪЮЗ ЗА СТОПАНСКА

ИНИЦИАТИВА“, представявано от председател на УС – М. К., редовно призован, явява се лично и се представява от процесуалните представители адв. Д. и адв. М. с приложени пълномощни по делото. Поддържат жалбата по изложени съображения в нея и молят съда да отмени решението на УО. Претендират се присъждаване на разноски, съгласно предоставен списък по чл. 80 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК.

Ответната страна - ръководителя на Управляващия орган на програма „Развитие на човешките ресурси 2021 -2027г.“ редовно призован се представява от юрк. Д. с приложено по делото пълномощно. Оспорва жалбата като изразява становище, че по т. 1 органът е изпълнил изцяло искането на бенефициента, а по т. 2 е направил прихващане, което като способ може да бъде приложен във всички случаи. Претендира юрисконсултско възнаграждение, алтернативно е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Приложен е писмен отговор по жалбата в защита на тезата, че жалбата е неоснователна и недоказана.

Административен съд София-град, III отделение, 79-ти състав, като обсъди събраните по делото доказателства, съобрази доводите на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, извърши служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, приема за установено следното:

Жалбоподателят - СДРУЖЕНИЕ „СЪЮЗ ЗА СТОПАНСКА ИНИЦИАТИВА“ с ЕИК[ЕИК] е бенефициент на безвъзмездна финансова помощ по сключен административен договор с ръководителя на Управляващия орган по програма „Развитие на човешките ресурси 2021-2027г.“ с № BG05SFPR002-1.005-0005-C01 за изпълнение на проект „Съвместни дейности на социални партньори за въвеждане на инструменти за ранно предупреждение и на механизми за оптимизация на работата на МСП, свързани с предизвикателствата на двойния преход“.

От жалбоподателя, чрез системата ИСУН 2020 по горепосочения договор е било депозирано искане за плащане № 3 с отчетен период от 01.06.2024г. до 28.02.2025г. с обща стойност на искането за междинно плащане - сумата от 409 752.11 лева. Към искането били прикачени файлове с документи – „декларации.gar, счетоводни справки.gar, справка разходи за персонал към 14.01.2025г. преки.xls и декларация за допустимите разходи.pdf“, както и технически отчет № 2 съдържащ прикачени файлове с наименования „технически.gar, присъствен списък от обучение на регионални експерти 09.12.2024.pdf и карти за участие.zip“.

На бенефициента до този момент е бил изплатен аванс в размер на 1 289 208.48 лв.

За да се произнесе по искането УО на ПРЧР 2021 -2027г. на основание чл. 62, ал. 1, във връзка с ал. 3 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ) извършил проверка на комплекта от документи и установил, че на 14.01.2021г. с Решение на Министерския съвет (МС) № 23 СДРУЖЕНИЕ „СЪЮЗ ЗА СТОПАНСКА ИНИЦИАТИВА“ (ССИ) е било признато за представителна организация на работодателите на национално равнище за срок от 4 години, който срок е изтекъл на 14.01.2025г. и с Решение № 38 от 29.01.2025г. МС е отказал да признае СДРУЖЕНИЕ „СЪЮЗ ЗА СТОПАНСКА ИНИЦИАТИВА“ за представителна организация на работодателите на национално равнище за следващ период от четири години.

На 11.02.2025г. сдружението е подало жалба срещу Решение № 38 от 29.01.2025г. на МС до Административен съд София-град, като към момента на постановяване на процесното решение на ръководителя УО, нямало влязъл в сила съдебен акт по образуваното в съда адм. дело № 1452/2025г . С Определение № 4848 от 12.02.2025 г., АССГ оставил без разглеждане искането за спиране изпълнението на Решение № 38 от 29.01.2025г. на МС, като постановил, че по силата на чл. 90, ал. 1 от АПК, подадената жалба има суспензивен ефект и актът не подлежи на изпълнение до решаването на спора от съда.

На 19.03.2025г. Управляващият орган на Програма „Развитие на човешките ресурси“ 2021-2027г. е издал Решение с рег. № BG05SFPR002-1.005-0005/5 за временно спиране на изпълнението на административен договор № BG05SFPR002-1.005-0005-C01 и спиране на административно производство по прекратяване на административен договор, с което спира временно изпълнението на административния договор № BG05SFPR002-1.005-0005-C01, сключен между УО на ПРЧР и СДРУЖЕНИЕ „СЪЮЗ ЗА СТОПАНСКА ИНИЦИАТИВА“ като определил срок на временното спиране на едно от двете първото настъпило събитие - до влизане в сила на съдебно решение по административно дело № 1452/2025г. по описа на Административен съд София-град или до изтичане на максималния срок на процедурата, по която е предоставена безвъзмездната финансова помощ. Решението с рег. № BG05SFPR002-1.005-0005/5 е било връчено на бенефициента, чрез модул „Кореспонденция“ на ИСУН 2020 с рег. № BG05SFPR002-1.005-0005-C01-M017 като срокът за обжалване е бил изтекъл и за УО нямало данни същото да е било обжалвано.

При разглеждане на документите по постъпилото искане за плащане не са установени недопустими разходи, както и че до този момент са верифицирани по проекта общо 654 914.43 лева (вкл. и по т. 1 от Решение от 24.04.2025г.) и с оглед постановеното спиране на изпълнението, който времеви обхват е обусловен от две обстоятелства, едното от които неясно, а другото ще преустанови окончателно възможността за изпълнение на дейности, съгласно раздел 18 от УК, то приел, че независимо от наличието на валидно обезпечение, изплатеният по проекта аванс надхвърлял размера по чл. 7, ал. 1, т. 4 и потенциалния размер на основата в чл. 9, ал. 3, т. 4 от Наредба № Н-5/2022 на Министерство на финансите, тъй като нямало налице възможности за увеличаване на финансовата подкрепа.

С оглед на така установеното, ръководителя на ПРЧР приел, че съгласно принципите по чл. 20, т. 5 и т. 6 от Закон за публичните финанси (ЗПФ) и чл. 7, ал. 1, т. 3 от Закон за финансовото управление и контрол в публичния сектор (ЗФУКПС) за целесъобразно с цялата сума на верифицираните разходи по искане за прихващане, следва да бъде частично прихванато извършеното авансово плащане като в Решение от 25.04.2025г. определил по т. 1 общ размер на верифицираните средства по постъпилото искане за плащане в размер на 409 752.11 лева (за слаборазвити региони - 377 299.71 лв., за регион в преход - 32 452.40 лв.), а в т. 2 определил общ размер на сумата за плащане в размер на 0.00 лева, като разликата спрямо верифицираните средства по т. 1 в размер на 409 752.11 лв. се счита за частично прихваната от извършеното авансово плащане по административния договор.

По делото от страна на жалбоподателя са приложени заверени копия на документи, включващи комуникация с ОУ, като в тема „Запитване с изх. № 062/10.03.2025г.“ във връзка с административен договор № BG05SFPR002-1.005-0005-C01 е посочено, че „Управляващият орган ще разгледа допустимостта на разходите, извършени от СДРУЖЕНИЕ „СЪЮЗ ЗА СТОПАНСКА ИНИЦИАТИВА“ до дата 14.01.2025г. - срокът, на който изтича Решение № 23 на Министерския съвет от 14.01.2021г., съобразно условията на договора и приложимата нормативна уредба. А относно допустимостта на разходите за периода след 15.01.2025г. УО ще се произнесе след влизане в сила на съдебното решение по административно дело № 1452/2025г. на Административен съд София-град или до изтичане на максималния срок на процедурата, по която е предоставена безвъзмездната финансова помощ, което от двете събития настъпи по-рано. Като за периода на временното спиране не се допуска извършването на нови разходи от бенефициента“.

С Определение № 27037 от 11.08.2025г. съдебния състав е спрял производството по настоящото дело до влизане в сила на решение по адм. дело № 1452/2025г. по описа на АССГ. С Определение

№ 9705 от 14.10.2025г. по адм. дело № 9149/2025 г. по описа на ВАС, VII отделение е отменил определението на АССГ като в мотивите си приел, че изходът на адм. дело № 1452/2025г. на АССГ няма да промени посочените в административния акт факти във връзка с издаването му.

По делото е приобщена е административната преписка, доказателства от жалбоподателя, адм. дело № 9149/2025г. по описа на ВАС.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице - адресат на оспорения индивидуален административен акт, имащ право и интерес от обжалването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 73, ал. 4 от ЗУСЕФСУ, поради което е процесуално допустима.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Разгледана по същество е основателна.

Съдът намира, че Решение от 25.04.2025г., издадено от ръководителя на Управляващия орган на програма „Развитие на човешките ресурси 2021-2027г.“ е издадено от компетентен административен орган - Главен директор на главна дирекция „Европейски фондове, международни програми и проекти“ в Министерство на труда и социалната политика и ръководител на Управляващия орган на програма „Развитие на човешките ресурси 2021-2027г.“, в съответствие с нормите на чл. 25, ал. 4 от Закона за администрацията, чл. 9, ал. 5 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление, във връзка с чл. 4, т. 7 и чл. 29, ал. 1 от Устройствени правилник на Министерство на труда и социалната политика, във вр. с т. 1, буква „ж“ от Решение № 712 на Министерския съвет от 6 октомври 2020г. за определяне на структурите, отговорни за управлението, контрола, отчетността, координацията и одита на програмите, съфинансирани от ЕФРР, ЕСФ+, КФ, ЕФМДРА, ФСП, ЕФГЗ, ЕЗФРСР, фонд „Вътрешна сигурност“, фонд „Убежище и миграция“ и Инструмента за финансово подпомагане на управлението на границите и за визите като част от Фонда за интегрирано управление на границите, в които Република България участва за програмен период 2021-2027г. и чл. 9, ал. 1 от Закона за финансовото управление и контрол в публичния сектор.

В тази връзка по делото е представена Заповед № РД-03-31 от 15.09.2022г. издадена от Л. Л. – Министър на труда и социалната политика, с която Ц. С. – Главен директор на главна дирекция „Европейски фондове, международни програми и проекти“ при Министерство на труда и социалната политика е оправомощен за ръководител на Управляващия орган по програма „Развитие на човешките ресурси 2021-2027г.“

Съгласно разпоредбата на чл. 6 от ЗУСЕФСУ, управлението на средствата от ЕФСУ, предоставени по програми за европейско териториално сътрудничество, се осъществява съгласно приложимото за тях право на Европейския съюз и международни договори, ратифицирани, обнародвани и влезли в сила за Република България, а съгласно § 5 ДР на ЗУСЕФСУ, законът се прилага и за финансовата подкрепа по тези програми по отношение извършването на плащанията към бенефициентите, верификацията и счетоводното отчитане на разходи, възстановяването и отписването на неправомерни разходи и осчетоводяването на програмите, доколкото друго не е предвидено в приложимото за тях европейско законодателство и в сключените между държавите договори, ратифицирани, обнародвани и влезли в сила за Република България. В съответствие с принципа на субсидиарност и при спазване на изключенията, предвидени в Регламент (ЕС) № 1301/2013 на Европейския парламент и на Съвета, Регламент (ЕС) № 1300/2013 на Европейския

парламент и на Съвета, Регламент (ЕС) № 1299/2013 на Европейския парламент и на Съвета, Регламент (ЕС) № 1305/2013 на Европейския парламент и на Съвета държавите-членки следва да приемат национални правила относно допустимостта на разходите.

Съгласно член 6 от Регламент № 1303/2013 операциите, получили подкрепа от европейските структурни и инвестиционни фондове, съответстват на правото на Съюза и на свързаното с него национално право, а съгласно член 125, параграф 4 от Регламент № 1303/2013, управляващият орган гарантира финансовото управление и контрол на програмата, като проверява дали съфинансираните продукти и услуги са осигурени и дали операцията съответства на приложимото законодателство, на програмата и на условията за подкрепа на операциите. Неразделна част от изискванията на програмата и на условията за подкрепа са изискванията за допустимост на разходите.

Националният законодател в ЗУСЕФСУ е регламентирал изискванията към верифицирането на разходите в Глава пета „Финансово управление и контрол“ раздел II „Плащания, верифициране и сертифициране на разходи“ (чл. 60 - чл. 68 от ЗУСЕФСУ).

В настоящия случай административното производство е започнало по инициатива на жалбоподателя във връзка с подадено искане за междинно плащане № 3 от 25.04.2025г. в размер на 409 752.11 лв. по административен договор № BG05SFPR002-1.005-0005-C01 „Съвместни дейности на социални партньори за въвеждане на инструменти за ранно предупреждение и на механизми за оптимизация на работата на МСП, свързани с предизвикателствата на двойния преход“.

С решение от 25.04.2025г., УО на ПРЧР е извършил произнасяне по искането междинно плащане като е верифицирал сумата от 409 752.11 лв., а в т. 2 е определил същата сума да се счита за частично прихваната от извършеното авансово плащане като мотив е посочено оспорването на акта на Министерски съвет по отношение на статуса на жалбоподателя.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 1 от АПК, административният орган издава или отказва издаване на акт с мотивирано решение, а съобразно, ал. 2, т. 4 и т. 5 от АПК, когато административният акт се издава в писмена форма, той съдържа: фактически и правни основания за издаване на акта; разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението.

Този текст от процесуалния закон, ясно сочи формата и начина по който следва да бъде обективизирано властническото волеизявление в писмен документ, за да е възможно той да бъде квалифициран като административен акт. Несъмнено са разграничени двете основни части на акта и тяхното съдържание. Първата, съобразителната част на индивидуалния административен акт, какъвто е процесния такъв, е необходимо да съдържа системно и логично изложение на юридическите факти, които административният орган е приел, че са били проявени или пък не са настъпили, обстоятелствата при които тези факти са проявени и доказателствата въз основа на които са направени тези констатации. Приетите за установени или ненастъпили факти, следва да бъдат подведени от административният орган спрямо съответната (материална или процесуална) правна норма в хипотезата, на която те са възведени. Във втората, диспозитивна част на индивидуалния административен акт, е необходимо да се съдържа властническото разпореждане на органа с което се създават конкретни права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации, както и

отказът да се издаде такъв акт.

В процесния случай, обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма – чл. 59, ал. 2 от АПК, но от формална страна актът не съдържа фактически и правни основания с оглед на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК по отношение на направеното искане за верификация и плащане. Акта на управляващият орган не съдържа системно изложение на фактите, които са приети за установени или ненастъпили, като в решението си УО единствено е приел разходите за допустими и е верифицирал всички в т. 1 и след това без никакви мотиви е отказал плащането им. Крайно недостатъчно е административният орган в решението си да посочва единствено оспорването на статуса на ССИ във връзка с Решение № 38 от 29.01.2025г. МС, с което е отказал да признае жалбоподателя за представителна организация на работодателите на национално равнище за следващ 4-годишен период, а именно след 14.01.2025г. Посочването за първи път в разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, а именно в т. 2 „разликата спрямо верифицираните средства по т. 1 се счита за частично прихваната от извършеното авансово плащане по административния договор“ е недопустимо без да са изложени мотиви, въз основа на факти. Следва да бъде отбелязано и че органът не е посочил и национална правна норма от вътрешното законодателство като основание за решението му за частично прихващане, а това не може да бъде преодоляно от съда, чрез тълкуване. За постъпило искане за междинно плащане, УО не е извършил анализ на предоставените документи, не обсъдил кои разходи приема за допустими, приема ли някои за недопустими, въз основа на кои документи, доказателства и правна норма. Също така е отбелязана нормата на чл. 62, ал. 3 от ЗУСЕФСУ, без да се позовава на конкретното нейно съдържание и без да подвежда установените факти и обстоятелства под хипотезата ѝ.

За съда властническото волеизявление на административния орган не е обективизирано във форма, която да има изискваното от процесуалния закон съдържание така, че да отговаря на легитимното очакване на лицето, относно индивидуалния административен акт, който следва да бъде постановен по направеното от него искане, с което органа е бил надлежно сезиран.

Следва да бъде отбелязано и че управляващият орган се е задоволил повърхностно с посочването на нормата на чл. 20 – т. 5 и т. 6 от Закон за публичните финанси, според която публичните финанси се управляват при спазване на следните принципи: т. 5 ефикасност - постигането на максимални резултати от използваните ресурси при осъществяване дейността на бюджетните организации и т. 6. ефективност - степента на постигане целите на бюджетните организации при съпоставяне на действителните и очакваните резултати от тяхната дейност. При нарушаването на принципите на добро финансово управление, за да бъдат същите констатирани, следва те да бъдат анализирани и приложена въз основа факти и

доказателства, които ги подкрепят, което в настоящият случай не е извършено, а само е маркирано, чрез цифровото му посочване.

Отсъствието на ясно по съдържание волеизявление, валидно правно основание за формирането му, засяга правото на защита на неговия адресат и препятства съдебния контрол по съществуването на спора, като констатираният процесуален порок безспорно компрометира законосъобразността на акта. Липсата на фактически установявания, относими към определено правно основание не дава възможност на съда да установи каква е целта на органа, с която е упражнил предоставената му от закона власт. Съдът не може да извежда волята на издателя на акта вместо него, нито да предполага на какво основание същият се е произнесъл или по какви съображения е постановил акт с определено съдържание. Той може само да провери дали фактите, установени по делото, съответстват на юридическите факти, визирани в хипотезата на сочената от органа правна норма, което в процесния случай е невъзможно.

За пълнота следва да бъде отбелязано, че според разпоредбата на чл. 62, ал. 3 от ЗУСЕФСУ, Управляващият орган извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо, съответно да откаже тяхното верифициране, ако не са налице законовите предпоставки за тяхната допустимост по чл. 57 и чл. 58 от ЗУСЕФСУ. Съгласно чл. 64, ал. 1 от с.з. – в случай, че бенефициент не представи в срок документ или разяснения по чл. 63 или е започната процедура по администриране на нередност, съответният разход не се верифицира, като може да бъде включен в следващо искане за плащане. Изискването за допустимост на разходите е гаранция, че предоставените безвъзмездно средства ще бъдат разходвани по начин и за цели, които са предмет на одобрения от органа проект - чл. 56, ал. 1 ЗУСЕСИФ. Съгласно разпоредбата на чл. 64, ал. 3 от ЗУСЕФСУ, ръководителят на управляващия орган издава отказ за верификация на разходите, включени в искане за плащане, за които не е потвърдена допустимост. С оглед на правомощията си по контрол на изпълнението на процесния проект ръководителя на УО би могъл да установи, че даден разход е неправилно верифициран и с оглед на това за него да е налице задължение да защити интересите на бюджета на Съюза, като го признае за недопустим. Също така когато не се верифицира пълния размер на исканата сума, УО уведомява бенефициента за размера на верифицираните разходи и за отказа да верифицира в съответната част на разходите, които не са допустими, а в настоящият случай не е налице отказ на УО или започната процедура по администриране на нередност, ръководителя на УО е верифицирал средствата, без системно изложение на фактите, които са приети за установени и след това без мотиви и правна норма е посочил 0.00 лева за изплащане, като верифицираните средства в размер на 409 752.11 лв. определил за частично прихванати от извършеното авансово плащане по административния договор.

В обобщение на гореизложеното съдът приема, че обжалваният акт е постановен при неспазване на нормативно установените изисквания за неговото съдържание. По своята правна същност верификацията по чл. 62 от ЗУСЕСИФ представлява проверка на допустимостта на разходите, направени в изпълнение на административния договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ. Предвид публичния характер на правоотношението и прякото и непосредствено засягане на бенефициента, направил искането за междинно плащане по проекта, за постановена верификация и последвалия определен общ размер за плащане – 0.00 лева на заявената сума и частично прихващане на средствата, намират приложение общите разпоредби на АПК. Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2 т. 4 от АПК, административният акт следва да съдържа фактическите основания за неговото издаване. Това са конкретните факти въз основа на които административният орган е приел, че са налице материалноправните предпоставки за упражняване на предоставената му от закона компетентност. Липсата на мотив, или респ. излагането на неясни и лаконични мотиви в административния акт, липсата на правна норма е съществен порок, който рефлектира върху неговата законосъобразност и има за правна последица неговата отмяна, защото лишава адресата на акта от ефективна защита срещу постановеното властническо волеизявление.

Тези пропуски в съдържанието на оспореното решение са съществени и обуславят неговата отмяна само на това основание.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят претендира държавна такса в размер на 1700лв. и адвокатско възнаграждение по приложен списък в размер на 19 000 лв. по договор от 07.05.2025г., прилага разписка за заплатено такова в същия размер, като от страна на ответника е направено възражение за прекомерност, поради което съдът следва да преценява размера на възнаграждението с оглед разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т.5 Наредба № 1 от 09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа, като отчете и фактическата и правна сложност на делото. Предвидения минимален размер на адвокатското възнаграждение, според материалния интерес в случая е 20040 лв. Претендираното възнаграждение е в по-нисък размер, в тази връзка и като съобрази фактическата и правна сложност на делото и извършените действия по осъществената правна помощ, съдът счита, че не следва да се уважава възражението за прекомерност и в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски общо в размер на 20 700 лева, от които 19 000 лева за адвокатско възнаграждение и 1 700 лв. за заплатена държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба СДРУЖЕНИЕ „СЪЮЗ ЗА СТОПАНСКА ИНИЦИАТИВА“ с ЕИК[ЕИК], адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 11 представлявано от М. К. - председател на Управителния съвет, Решение от 25.04.2025г., издадено от ръководителя на Управляващия орган на програма „Развитие на човешките ресурси 2021-2027г.“, с което в т. 1. е определен общ размер на верифицираните средства по постъпилото искане за плащане 409 752.11 лв. (слаборазвити региони - 377 299.71 лв., регион в преход - 32 452.40 лв.), а в т. 2. е определен общ размер на сумата за плащане: 0.00 лв. като разликата спрямо верифицираните средства по т. 1 в размер на 409 752.11 лв. се счита за частично прихваната от извършеното авансово плащане по административния договор.

ИЗПРАЩА преписката на ръководителя на Управляващия орган на програма „Развитие на човешките ресурси 2021-2027 г.“ при Министерство на труда и социалната политика за произнасяне по подаденото искане за междинно плащане № 3 от 25.04.2025г. административен договор № BG05SFPR002-1.005-0005-C01 на Министерство на труда и социалната политика, при спазване на указанията по тълкуване и прилагането на закона дадени в настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на труда и социалната политика да заплати на СДРУЖЕНИЕ „СЪЮЗ ЗА СТОПАНСКА ИНИЦИАТИВА“ с ЕИК[ЕИК], представлявано от М. К. - председател на Управителния съвет сумата в размер на 20 700.00 (двадесет хиляди и седемстотин) лева, представляващи разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на РБ в 14 - дневен срок от съобщението до страните.